

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőndő a béke emberéé”

XXIII. (LXXIII.) 49. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1979. DECEMBER 9.

„A Szentlélek erejével – szabadon a világ számára”

Ez volt a főtemája az Európai Egyház Konferenciája VIII. Nagygyűlésének, amelynek lefolyásáról már tájékoztatást adtunk.

NAGYJELENTŐSÉGŰ ÉS FONTOS HATÁRKÖ volt a krétai találkozó e 20 éves szervezetnek tevékenységében. Az elmúlt 20 esztendőre visszatekintve az Európai Egyházak Konferenciája nem csupán a tagegyházak számában gyarapodott, hanem jelentőségében is egyre nagyobb lett. Az első időszakban a híd szerepét igyekezett betölteni a keleti és nyugati egyházak között. Ezeknek a kapcsolatoknak a munkálása nagyban hozzájárult ahhoz, hogy a különböző társadalmi rendben élő egyházak, egymásra találjanak a lelki közösségben és az Úr Jézus akarata szerinti egységben. Ennek természetes következménye az e világban és az e világért való szolgálat. Ismert tény, hogy minden együttműködésnek megvannak a problémái, amelyeket a közös cél érdekében meg kell oldani. Ebben segítségül van Isten népének a Szentlélek, aki elvezeti a hívőket „a minden igazság” felismerésére. Ez önmagában még nem lenne elég, mert a felismert igazságokat, nehézségeket, küzdelmek és áldozatok árán is, meg kell valósítanunk. A lelki közösség további megvalósításában is felmerülnek problémák. Lehetnek a különféle egyházaknak olyan sajátos hagyományai, amelyeknek hangoztatása az első helyről az utolsó helyre kerül, hogy Isten Igéje és Igében nyilvánított akarata felragyogjon előttünk, és az egyházak testvérként találjanak egymásra. Ugyanígy kell elhárulniuk az egyházak együttműködésének útjából az akadályoknak is, amelyek a világért való közös szolgálataikat gátolnák.

A **NAGYGYŰLÉS MENETÉBŐL** ki-tűnik, hogy a résztvevők széles perspektívában foglalkoztak az európai egyházak szolgálatának kérdéseivel. Előtérbe került az ökumenikus együttműködés, és ezen belül az egységre irányuló erőfeszítések és törekvések problémái. Vannak olyan egyházak, amelyek még az igei alapon való együttműködést sem tudják megvalósítani. Komoly teológiai munkára van még szükség ahhoz, hogy az egyházak közötti áldásos lelki kapcsolatok megvalósuljanak és elmélyüljenek az egységre való igyekezetben. Megbeszélés témája volt az igehirdetés és diakónia kérdése. A megbeszélések során nem volt véleménykülönbség abban, hogy az evangélium nem választható el a szeretetszolgálatától. Hiszen az igehirdetéseknek cselekedeteinkkel összhangban kell lenniök ahhoz, hogy a Szentlélek élővé és hatóvá tegesse a hirdetett ígét. Egyetértünk azzal az üzenettel, amelyet az Európai Egyházak Konferenciája küldött ebből az alkalomból a tagegyházak számára.

JELENTŐS VOLT AZ A MUNKA, amelyet a Nagygyűlés tagjai a szekciókban végeztek. Ezekben a megadott témák alapján mindenkinek módjában állt véleményét kifejteni egyháza teológiai látásával és diakóniájával kapcsolatban.

A mi szekciónkban folyó megbeszéléseink egyik fontos kérdése így hangzott: Van-e az európai egyházaknak küldetése az egész világra kiterjedő ökumenizmus munkálásában, és ha van, akkor miben áll ez?

Felhasználásomban rámutattam, hogy szükségtelen ezt a kérdést vitatni, inkább feladatunk lényegét és lehetőségeit kell megbeszélni, ha csak nem a kaim kibúvót keresi az egyház a felelősség alól. Minden egyháznak és minden hívőnek — bárhol éljen is ezen a földtekén — tudnia kell, hogy Istentől való küldetése a felelősség vállalása, nemcsak egymásért, hanem az emberi-

ségért és az egész világért. Rámutattam arra is, hogy az európai egyházaknak sajátos küldetése van a világ keresztyénsége iránt. Európában nem csupán társadalmi téren, hanem az egyházak életében is nagy változások mentek végbe. Ezek a változások azt eredményezték, hogy a történelmi egyházak és az evangéliumi közösségek között leomlottak a válaszfalak. Ennek következtében egymás hitelvéit megbecsülve, testvérként találtak egymásra, eladdig, hogy vannak egyházak, amelyek már együtt tudják munkálni a lelki megújulást, együtt tudják hirdetni a bűnbánatra és megtérésre hívó evangéliumot, és ugyanígy együtt tudnak munkálkodni a világ békéjéért, és a társadalmi igazságosság megvalósulásáért.

Egyházunk képviselői — Laczkovszki János egyházelnök és dr. Szakács Imre titkár — a krétai nagygyűlésen

„A KERESZTYÉNEK FELELŐSSÉGE a teremtettségért és a béke megőrzéséért”. A Nagygyűlés üzenete hangsúlyozza, hogy önmagukba zárkózva, magára hagyják ezt a világot, amelyben élnek. A Szentlélek munkája az a felszabadítás, amely felelősséget ébreszt a világ iránt, amely a mi időnkben a veszélyeztetettség állapotába került. A Szentlélek a józanság lelke. Ez a józanság segítheti az egyházakat annak felismerésére, hogy a politikai t. n. sokszor hangoztatott egységlét nem a fegyverkezéssel, hanem a leszereléssel lehet és kell helyreállítani: „Ezért a keresztyéneknek nem szabad, még a legkisebb egvoldalú lépést sem már eleve, mint pusztá taktikát meggyanúsítaniuk...” „Ezért azon a véleményen vagyunk, hogy az európai középfatósugarú rakétákra vonatkozó, visszavonhatatlan döntések megtétele előtt az illetékes kormányoknak okvetlenül tárgyalniuk kell egymással”. Az üzenet hangsúlyozza, hogy ratifikálni kell a SALT—2 egyezményt.

Ennek az üzenetnek is az a célja, hogy ébressztgesse a hívők lelkiismeretét a nagyobb felelősségre és nagyobb elkötelezettségre a teremtettség és a béke munkálására. A népek, nemzetek, sőt az egyházak között is lehetnek sokféle vonatkozásban vélemények, de az emberi élet és az eddigi vívmányaink megvédésének egyetlen alapja és feltétele a béke.

A Nagygyűlés üzenetének zárószavai így hangzanak: „Az imádságnak, a bizonyágtevésnek és a cselekvő szeretetnek a szolgálatát, a halál hatalma alatt levő világban csak abban a buzgó várakozásban tehetjük, amiben az egyház kezdete óta élt és imádkozott: „Jöjj, Uram Jézus!” (Jel 22:20)

Laczkovszki János

Hűségjutalom

A fenti szó fogalommal vált azóta, amióta hazánkban rendszeres azoknak a dolgozóknak a megjutalmazása, akik munkájukban feladatukat jól végezték. Ünneplés keretében emlékeznek meg azokról, akik egész életüket kitartó munkában töltötték el. Társadalmunk felfedezte a hűséges munka értékét, és azt megbecsülése jeléül erkölcsi és anyagi javakkal megjutalmazza.

A hűségre az Ige is figyelmeztet és kötelez minden keresztyént. Keresztyéni életünk létalapja az Isten iránti hűség. A hűség itt is jutalmat nyer: „*Légy hű mindhalálig, és néked adom az életnek koronáját!*”

Ennek az igének a fényében világossá válik valóságos életünk nyomorúsága. Hiszen tele vagyunk hűtlenséggel, meglankadással, meghátrálással. Messze vagyunk attól, hogy állhatatosan az élet koronája felé tekintünk! Ezt a tényt meg kell vallanunk alázatos szívvel. Az Úrral való közösségünk gyakran csak olyan tessék-lássék életközösség. Meg kell látnunk, hogy ezért hatalmasodik el szívünkön a világ szeretete is, s ezért alig van bennünk hűségre való törekvés.

Vajon mire becsüljük azt az embert, akiből hiányzik a hűség? A szavak, amiket mond, értéktelenek, ígéreteire nem építhetünk. Szemtől-szemben barát-nak mutatkozik, hátunk mögött azonban ellenségünk. Júdást miért veti meg mindenki, még azok is, akik nem tartják magukat bűn nélkül valóknak? Azért, mert hűtlen volt. Hűtlen volt ahhoz, aki őérette is felajánlotta életét, és hűtlenné vált ahhoz az ügysz, amelyhez szegődött. De hűtlenné lett önmagához is, mert első szeretetét, a Krisztust elárulta.

Ne higgyük, hogy tőlünk távol van a hűtlenség bűne! Mi mindnyájan ugyanabból a vérből származunk, amelyből Júdás is származott. Ugyanannak a fajtának a tagjai is maradunk mindaddig, amíg Isten kegyelme a megváltottak és megigazítottak nemzetségébe nem emel.

Keresztyéni életünkre vonatkozóan két érdekes igére bukkantam: „*Ezért tehát nem vagyunk idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és házanépe Istennek!*” (Ef 2:19) „*Mert a bűn ellen való harcban még nem állatok ellen egészen a vérig!*” (Zsid 12:4). Az előbbi igében az a gondolat jut kifejezésre: *már* nem vagyok idegenek, az utóbbiban pedig: *még* nem állatok ellent... *Már nem, és még nem!*

Az Ige szerint keresztyén ember az, akinek élete azt bizonyítja, hogy: „*már nem*”. Már nem él tudatlanságban, már nem rabja a bűnnek, már nem keres kerengve lelki vezetőket, már nem a világ gyermeke, *hanem* Isten kegyelmébe fogadott, újjászületett gyermeke. A

fiúságnak Lelkét kapta, aki által örömmel kiáltja: „*Abba, szeretett Atya!*” Kell ennél több? — Igen! Nem felelhet el, hogy „*Még nem*”. Még nem nyerte el a koronát, még nem övé a végső győzelem, még nem érkezett be a szentek nyugodalmába. Még csak küzdő, sűrű nyögő az élete: a dicsőségnek még csak a várományosa. Több az, ami majd ezután vár reá! Tehát ki kell tartania, végig tusakodnia, halálíg hűnek maradnia! Ha mögöttünk a „*már nem*”, akkor előttünk a „*még nem*” is...

Életünk Isten iránti feltétlen bizalmában és hűségében is sok harc és bűn között kell élnünk. Vigyáznunk kell arra, hogy mindvégig, mindhalálig kitartsunk és hűek maradjunk az Úrhoz. A kísértés bennünk és körülöttünk állandó és folyton csábít. Úgy érezzük gyakran, hogy ujjaink, amelyekkel Isten jobbába kapaszkodunk, kezdenek kinyílni s szemünk már alig bír feltekinteni, mert kezd körülöttünk minden sötétté válni s szinte zuhanunk a mélységbe. Ám Isten keze lenyúl értünk s felemel bennünket új életre keltőn, s erőt adón üzeni nekünk: „*Légy hív mindhalálig!*”

Üzenete így teljes: „*Néked adom az élet koronáját!*” Aki az élet koronáját hordozza, annak van mondanivalója az élet számára. Ha az, amit mond és tesz, Istentől van, akkor koronája: örök. Ha munkája nem Istentől van, leesik fejének koronája.

E világban sok koronát igyekeznek az emberek fejükre tenni. Igyekeznek hősiességből, tudományból, művészetből koronát viselni fejükön. Ezek azonban nem tartanak örökké. Ha azonban Isten ügyét képviseljük az emberek előtt és Isten szeretetét az emberek iránt igyekezünk bemutatni, akkor az örök élet koronáját hordozzuk. Nagy Sándor elvesztette koronáját, Mózes, Ézsaiás, Péter — nem!

Szép és erkölcsös tett a hűséges dolgozó kitartása munkájában, feladatának végzésében, s meg is kapja hűségének jutalmát e földön is. Az pedig, aki valami halálos, belső ragaszkodással Jézushoz hűséges marad, — az élet koronáját kapja jutalmul! A mindhalálíg hű szív jól tudja, hogy a korona sem érdemből van, hanem kegyelemből! Az üdvösség, az örök élet Isten kegyelmi ajándéka! Tudja, hogy: „*Aki mindvégig állhatatos marad — üdvözl!*”

Ez kitartó hűségének igaz jutalma!

Cserhalmi Imre

Havasi látomás

... itt más a kék és más a zöld,
itt más a lent és más a fönt,
a fűlemben lüktet a csönd.

Mély völgyben zúg a víz, hideg,
útjában sok a görgeteg,
— a havasok fönt fénylenek,

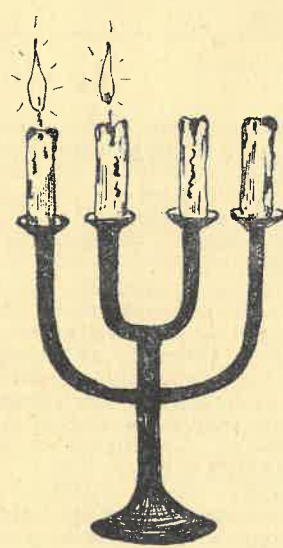
de itt sincs közelebb az ég,
csak kitágul a messzeség,
és más a zöld és más a kék...

látomás:

... süllyed a hegy, megnő a völgy,
nincsen többé se lent, se fönt,
egyenletes út lesz a Föld!
... sorfalat áll sok esztendő,
elvész, ami elveszendő,
s hozsánát zeng a jövőndő
Annak, Aki eljövendő,

Annak, Aki eljövendő!

Lukátsi Vilma

Látogatás

Isten meglátogatta Ábrahámot. Bármily hihetetlenül hangzik is ez, mégis szent és igaz. Az Ige így szól erről az eseményről: „Megjelenék néki az Úr a Mamré tölgységében, és ő a sátor ajtajában ült. Felemelte szeméit, és három férfiút látott maga előtt. Ekkor fölkel a sátor ajtajából, és földig meghajtotta magát” (1Móz 18:1–2).

Sokszor megismétlődött azóta is, hogy az uraknak Ura leszálly olyan mélyre a szentségből és magasságból, hogy együtt lakozik a megtört és alázatosszívű emberrel. Zakariás áldotta az Urat, hogy meglátogatta és megváltotta az ő népét. Zákheusnak azt mondta Jézus: „Ma nem a te házádnál kell maradnom”.

Ábrahám nem ismerte meg azonnal szent vendégeit, mégis nagy tisztelettel, hódolattal fogadta őket.

Az Úr hozzánk is be akar térni, és nálunk akar lakozni. Vajon talál-e ma nyitott ajtót és szívet? Bárcsak ne lennénk mással elfoglalva, amikor látogatásra érkezik hozzánk. „Valakik befogadták őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiai legyenek!”

Ha szeretett vendéget várunk, amikor megjelenik, így kiáltunk fel boldogan: Csakhogy végre megérkezett! Amikor azonban az Úr Jézus feltámadása után megjelent az övéi között és így szólt hozzájuk: Békesség néktek! — megremültek, s azt hitték, hogy kísértetet látnak. Az Úr ekkor így szólt hozzájuk: „Miért háborodtatok meg, és miért támadnak szívetekben okoskodások?” Az Úr Jézus nem hagyott kétséget a tekintetben, hogy nem marad a sirban, hogy harmadnapon feltámad és az övéi harmadnapon újra meglátogatják őt; a tanítványok mégis megremültek. Nem maradt meg szívükben Jézus ígérete.

Jézus meghagyta a mi számunkra is, hogy visszajön. Vajon te várod-e őt most, ezekben a pillanatokban is, amikor e sorokat olvasod? Ne engedjük, hogy a világ a maga ezernyi gondjával kilopja szívünkéből Krisztusnak ezt a legdrágább ígéretét, és boldog vigyázás helyett befogjon a maga örökké őrlő taposó malmába! Nagyon sokszor szól az Úr ifjúságunktól kezdve. Ha elhallgat, az azt jelenti, hogy elszomorodott.

Egy kisfiú hallotta, amint édesapja ezt az ígét olvasta a Bibliából: „Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek!” Ekkor odaugrott hozzá és kutató tekintettel azt kérdezte tőle: „És beereszted őt, apukám?” Milyen fontos kérdés! Ettől függ minden! Ő hozzánk akar jönni. Meg akar minket látogatni, és velünk akar maradni. Bocssuk be!

Cserhalmi Imre

Hivatásom emlékei

A gyermekév juttatta eszembe, hogy én is visszaneéztek 33 évenre, amelyeket gyermekek között töltöttem.

Isten úgy is gondoskodik róluk, hogy egészen odaszánt életeket használ fel javukra. Tanítókat, orvosokat, ápolónőket hivatásérzettel áld meg, és naponként megújítja erejüket is.

Tapasztaltam.

Július volt, súlyos dizantéria-járvány. Látogatásra mentem a kórházba, de mennyyel több történt! Nem tudtam elfelejteni a szenvedő gyermekarcokat. Mintha azt mondták volna:

— Ha van benned szeretet, türelem, megértés, kitartás és éber lelkiismeret, akkor ne pazarold életedet gépies munkára, hanem gyere, segíts rajtuk! Olyan kevés a hivatásos gyereképolónő!

Másnap a munkám az irodában unalmasnak tűnt, bár régebben örömet találtam benne. Most csak gépalkatrészek éreztem magam, de olyanok, amit nem jó helyre építettek be. A kórterem képe olyan erősen megragadott, hogy felmondtam állásomat, és jelentkeztem gyermeképolónői tanfolyamra.

Az első vasárnap, amikor az eddigi munkaszünet helyett fölvettem az egyenruhát, azzal az elhatározással léptem a kórterembe, hogy a gyermekeknek is meg kell érezniük, hogy ma vasárnap van. Siettem a munkámmal, és jutott idő meselovásásra, játékokra is.

Tudtam, hogy ott a helyem közöttük. Ki védte volna meg a szurtos kis Sanyit a többiek gúnyolódásától, ha nem állok azonnal mellé? Dicsérni kezdtem őt: — milyen bátor és ügyes, egyedül adta otthon magának az inzulin injekciót! ...

És a kis Pista! El kellett fojtanom az éles megjegyzéseket, mielőtt sebet vágta volna az érzékeny kis kanászgyerek lelkén. Mielőtt hazament, elkísértem a Hárshegyre, ottelejtett nagykendőjéért.

A Biblia tanulmányozása

I.

A Békehírnök jó néhány részletes beszámolót közölt már az Európai Baptista Szövetség Brightoni Konferenciájáról. A kevésbé látványos, de kétségkívül igen fontos csoportfoglalkozások egyikéről írok a következőkben.

A rendezők a küldötteket tizenhárom csoportra osztották. A harmadik csoport témája a bibliatanulmányozás volt. A vitaindító vázlatot dr. Andrew MacRae testvér — kedves ismerősünk — a skóciai baptisták főtájkára készítette. Az anyagot jóval a konferencia előtt megkaptuk, így módunk volt arra, hogy hozzászólásunkat írásban is rögzítsük. Ebben a csoportban én képviseltem a „magyar színeket”, természetesen a hozzászólást is nekem kellett elkészítenem. Egy rövid beszámolóban képtelen az ember *mindenről* szólni, de legalább *valamit* szeretnék átadni az olvasónak. Valamit abból a hangulatból, amely eluralkodik egy kis templomban összegyűlt több mint száz tagú baptista csoporton — akik Európa szinte minden országát képviselik — időseken, fiatalokon, olyanokon, akik azért jelöltették magukat e szakcsoportba, mert a közös hitvalláson túl különösen összeköti őket a *Biblia szeretete, és mindenekfölötti tekintélyének elismerése*. Nem egy szokványos száz tagú gyülekezetről van tehát szó, hanem egy különleges közösségről, amelynek minden tagja szerelmese az Igének.

A téma bevezetéseként arról a kérdéstről folyt a beszélgetés — s ezt a bibliatanulmányozás világszerte fölveti a baptisták között —, hogy ti. a baptisták mindenütt nagy hangsúlyt helyeznek a Bibliára, úgy beszélnek róla, mint ami a hit, a gyülekezeti élet, az egyéni kegyesség egyedüli és kötelező zsinórmértéke; ennek ellenére sok baptista mellőzi az Igét, vagy nagyon keveset foglalkozik vele. Nem azt jelent ez, hogy az imént jellemzett hívők Isten iránti elkötelezettsége nem lehet valódi, hanem azt, hogy más tényezőkben látják keresztyén életük és fejlődésük biztosítékát. Ezek a más tényezők lehetnek nagyon értékesek (pl. igehirdetés, különféle hasznos olvasmányok, közösségi alkalmak, vagy közös szolgálatok stb.), mindenesetre sok hívőt „fölszabadítanak” arra, hogy ne foglalkozzanak a Bibliával. Valóban úgy érezheti a gyülekezeti alkalmakat rendszeresen látogató hívő, hogy neki *már nem feltétlenül* szükséges személyesen is (egyedül!) olvasnia az Igét. Így aztán előtűnik sohasem lesz igazán ismert a *Biblia*, még az Újszövetség sem, csak mozaikkockáik vannak, de nem áll össze ezekből a kép, a komplett üzenet, az evangélium.

Megállapítottuk, hogy semmi sem helyettesítheti teljes értékűen a rendszeres és módszeres bibliatanulmányozást.

Mi az oka annak, hogy sokan „elhidegülnék” a Bibliától? — Ezt a kérdést boncolgattuk a továbbiakban. Az elhidegülést itt nem érzelmileg gondolom, hisz szeretik az Igét ezek a baptisták is, csak éppen nem olvassák. (Külön szövegek majd ennek a fordítottjáról: amikor pl. a gyerek olvassa az Igét, sőt tanulja, mert *kell* — föl kell mondani — kötelezik rá! — s közben elveszíti a Biblia szeretetét, vagy nem szereti meg, s amikor megszűnik a kötelezés, a nem szeretett könyvet esetleg egy életre félre teszi.)

A felnőttnél is igen gyakori ok az, hogy nem érti, amit olvas. Egy ideig becsületből erőlteti, de aztán belefárad, és észrevétlenül — no meg anélkül, hogy hiányoznék — elmarad a bibliaolvasás.

A baptizmus történetében kétségkívül fölismerhető az az ok, ami arra vezetett, hogy a Biblia megértését segítő kézikönyvek, kommentárok ne terjedjenek el. Hosszú időn át a Könyvek Könyve gondolatkörben élt a baptizmus. Ez azonban sajnos azt is eredményezte, hogy: ha a Biblia az egyedüli mérce, akkor semmi másra nincs is szükség; ha olvashatom a legjobbat, miért olvassak mást? Nem értem? Hát nem értem, de mégis ez a legjobb!

gondoltam, és kézenfogtam a kisfiút. Olyan komolyan tudtunk beszélgetni a hosszú úton, amíg a nyomorúságos üzemhelyiségből alakított lakáshoz értünk, amelyben a mama sírva altatgatta a kisebbeket.

A hivatásérzet sokszor próbák elé állít, de sok csodálatos gyógyulást láttam, amiről tudtuk, hogy Isten ajándéka, mégis jó érzés volt egy kicsit részt venni benne.

Azért nem éreztem fárasztónak a munkámat, mert érdekelt, mert felülről kapott megbízást láttam benne. Pótolhattam az idegenben még jobban hiányzó édesanyját — legalább egy rövid ideig.

Egy költő ezt így fejezte ki: „Megeretted a gyermeket / és újjászültsz benne, / te ő vagy, s ő a folytatás, / ügyünknek legszebb terve.”

Bihari Gergelyné

Az elveszett szemüveg

Kirándulás után, otthon vettem észre, hogy a kis Nándor szemüvege eltűnt. Megrettenem: hol hagyhatuk el? Hol keressem? Nem járhatom végig az erdőket...

— Imádkozzál! — hallottam valahonnan belülről.

— Uram, Te tudod, hol van a szemüveg! De hogyan kérhetném Tőled, hogy mondd meg nekem, amikor olyan hűtlen és állhatatlan vagyok! Te körülveszel szeretettel, én pedig elmerülök az „én” dolgaimba. Csak akkor fordulok Hozzád, ha bajban vagyok. Méltatlan vagyok arra, hogy bármit is kérjek Tőled...

Egyszerre megnyugodtam. Boldogan gondoltam arra, hogy Isten meghallgatott, de nem szóltam senkinek.

Éjszaka fölébredtem, és mintha külső szemlélő lettem volna, úgy jártam az előttem a hazatérés. Nándika elaludt a kocsiban, Melinda vette észre, hogy alszik — a kis szemüveg mögé kukucskált. Tehát az erdőben nem maradt! És amikor néhány percre betértünk János bácsihoz, a babakocsit a lugasba toltuk, ahol a kicsi fölébredt. Ott, igen, ott vehette le a szemüveget, és kidobta. A virágok közé.

Pontosan oda, ahol másnap délelőtt Balázs fiam meg is találta!

— Igen, Uram, méltatlan vagyok arra, hogy bármit is kérjek Tőled, de Te éppen méltatlanságunkon keresztül tudsz segíteni rajtunk!

G. Szalai Márta

Sokan gondoltak úgy a Bibliára (bizonyára ma is vannak még ilyenek), mint ami önmagában és önmagától Isten Igéje, tehát a magyarázás, a kor szokásainak ismertetése stb. emberieskedés. E gondolkodás indítéka kétségkívül tiszteletre méltó, de következménye elszomorító: A kevésbé vagy egyáltalán nem értett Biblia fölkerült a „mestergerendára”. Nem vált mindennapi táplálékká, mert nem volt „emészthető”, érthető.

Az is tény, hogy elődeink hamar fölismerték a magyarázás szükségességét. Az egy-egy igéhez kapcsolt napi áhitatok, vagy a családi csendesség elősegítését célzó „mindennapi kenyér”-jellegű olvasmányok ezt szépen bizonyítják. Ezeken túl is szükség van azonban — éppen a kép teljessége érdekében — arra, hogy foglalkozzunk a bibliai korral, a keletkezés kérdésével, szövegtörténettel, az összefüggések feltárásával és minden olyan kérdéssel, amely elősegíti a megértést, hisz megértés híján a legösszetettebb és legteljesebb olvasó előtt is *bezárt könyv marad* a biblia, a megértetés eszköze pedig a Szentlélek által irányított *magyarázat* (ApCs 26–40).

Nagy gond — állapította meg a szakcsoport —, hogy kevés kivételtől eltekintve világszerte elavultak a bibliafordítások, márpedig a jó fordítás nélkülözhetetlen a megértéshez. E tekintetben mi magyarok jól állunk. Hadd idézzem itt hozzászólásom idevonatkozó részletét:

„A bibliatanulmányozás OBJEKTÍV FELTÉTELE az, hogy legyen *mindenki számára hozzáférhető, korszerű fordításban olvasható anyanyelvű Biblia*.”

Ezzel kapcsolatban elmondhatom, hogy Magyarországon *mindenki* — viszonylag olcsó áron — *hozzájuthat a Bibliához*. Minden egyház központi könyvtárjainak, könyvtárjainak, valamint helyi (gyülekezetekénti) hivatalaiban *korlátlan mennyiségben kapható a Szentírás*. Ez országosan több ezer elárúró helyet jelent.

A magyar bibliakiadást tekintve szeretném megjegyezni, hogy az első fordítási kísérletek a XIV. századra nyúlnak vissza. Az első ismert magyar bibliafordítás az ún. Huszita Biblia. Komjáti Benedek, Pesti Mészér Gábor, Sylvester János, Heltai Gáspár, Méliusz Juhász Péter, Félegyházi Tamás és mások után *Károlyi Gáspár* fordítása (1590-ben került sajtó alá) terjedt el általánosan. Hatása — mind a magyar nyelv alakulása, mind irodalmi és művelődési szempontból — olyan áttűtő volt, mint pl. német nyelvterületen a Luther-fordítás, vagy Nagy-Britanniában a King James-féle szövegé.

Római katolikus területen *Káldi György* bibliafordítása (1607) terjedt el. Az utóbbi években a bibliafordító szakbizottságok — számos próbaszöveg után — megjelentették az *új protestáns és római katolikus Bibliát*. Ezek jelentősége igen nagy, annak ellenére is, hogy a több mint száz kiadást megért Károli Biblia hatása ma is erőteljes. Számos professzor *saját fordítással* is jelentkezett. Az objektív feltételek tehát adottak.

SZUBJEKTÍV SZEMPONTBÓL vizsgálódva megállapítható, hogy — különösen az utóbbi két évtizedben — feltűnően megnőtt az érdeklődés a Biblia iránt. Ennek egyik fontos oka az, hogy korszerű fordításban kapható a Szentírás. A másik, hogy a tömegtájékoztatás csatornái megnyíltak a Bibliával elfoglaltanul foglalkozó könyvek, műsorok előtt. Számtalanszor hallható nem-keresztyén előadók: Minden művelt ember könyvespolcán ott kell lennie a Bibliának! — Ami most már a Biblia tanulmányozását illeti — mi nyilván nem csak azt szeretnénk, hogy a Biblia (mint egy a sok értékes könyv közül) ott legyen a polcon, akár mint kultúrtörténeti érdekesség, vagy mint történelmi mű, hanem azt is, és ezt elsősorban, ha üzenete — a Szentlélek által megelevenítve — az emberek szívét, gondolkodását formáló eszközzé válnék.”

(Folytatjuk)

Ifj. Almási Mihály

Adventben

Adventi vággyal telik meg a lelkünk.
Szent várakozás üli meg az arcunk.
Fénylő napsugárként égő szent reménység
Tölti meg életünk, mindennapi harcunk!

Életünk egére fényes csillag jön fel.
Fénye bátorít és világítva vezet.
Nem hiába nézünk, nem hiába várunk,
Már úton van felénk az égi SZERETET!

Csodás békesség száll tőle életünkbe
A szívünkben halljuk URUNK
vígasz-szavát,
S minden lélekkel fellelkesülve áldjuk
Istennek e földre érkező szent Fiát.

Somogyi János

MEGHÍVÓ

EGYHÁZZENEI ÁHÍTAT

lesz december 15-én, szombaton
fél 7-kor az újpesti imaházban
(IV., Bán Tibor u. 32.)

a gyülekezet ének- és zenekarának
közreműködésével.

Igét hirdet:

Révész Benjámin

„SEGÍTSÜNK SIONT ÉPÍTENI!”

Hirdetés

Eladó fúvóshangszerek: 1 db Esz-klarinét,
3 db B-klarinét, 1 db B-szárnykürt, 1 db
B-piszton, 2 db Esz-trombita, 3 db B-bari-
ton, és 1 db B-tenorpuzon. Cím: **Asztalos**
Imre lelkipásztor, Felsőpetény, Mező I. u. 4.